

[Forsvarsministeren]

Men det siger sig selv, at livet står ikke stille, praksis ændres langsomt, og der er fra tid til anden brug for at gennemse disse ting, og derfor er jeg glad for, at indenrigsministeren og jeg har kunnet være enige om at fremsætte dette lovforslag.

Jeg understreger netop indenrigsministeren og hans betydning i denne sammenhæng, for over halvdelen af de køretøjer, som udskrives, er i virkeligheden til brug for civilforsvaret. Af de cirka 47.000 køretøjer, vi alt i alt taler om her, er de 27.000 til brug for civilforsvaret, og det er måske ikke helt den opfattelse, man i det daglige ville have, men jeg synes, det er rimeligt, at vi finder en fælles forvaltning af disse ting i forenklingens navn. Men som sagt hovedparten af opgaven er i realiteten civilforsvarets.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil naturligvis ikke hverken trække debatten i langdrag eller på mit partis vegne gøre noget forsøg på at trække behandlingen af dette meget væsentlige forslag i langdrag i udvalget, selv om Forsvarsudvalget jo ikke har så meget at tage sig til og det derfor kunne være fristende at kigge lidt grundigere på det her. Men der er nogle principper i den gamle lovgivning, som jeg synes at man skulle overveje hensigtsmæssigheden af, når vi nu er i færd med at etablere det nye lovgrundlag.

Det lader nemlig til, at man i gamle dage – og under indflydelse af ministerens parti, tror jeg, der jo dengang var endnu tættere knyttet til landbruget, end det måske er nu – havde visse sikringer for civilbefolkningen i disse regler. Således hedder det i loven fra 1913 i § 3, at »antallet af heste, der udskrives i hver kommune, ikke må overstige 25 pct. af de i kommunen hjemmehørende heste over 4 år«. Det må have haft noget at gøre med, at man i disse sammenhænge ønsker at sikre, at civile funktioner i en sådan krisesituation fortsat kan varetages på betryggende vis. Man kunne måske tænke sig, at motorfolket nu til dags kunne have lignende interesser.

I loven af 1939 er man meget stærkt inde på også at sikre sig, at det materiel, man udskriver, er af ordentlig kvalitet. Det hedder f.eks. i § 7, at »udskrevne heste ved afleveringen skal være forsynet med hestedækken, dækkengjorde, mulepose og hampegrime med tøjle samt –

for så vidt afleveringen ikke skal ske uopholdeligt – med fire gode sko.« På tilsvarende vis kunne man forestille sig, at det offentlige kunne være interesseret i, at de køretøjer, der udskrives, er i en rimelig og ordentlig stand.

Dette kan vi naturligvis kigge på i udvalget, men jeg tror, at vi også her kan lære af historien, og at der ikke er nogen grund til at kaste vrage på tidligere tiders erfaringer, når vi skal begive os ud i det her. Jeg mener, der er mange gode principper i det lovgrundlag, vi arbejder med her, som man kunne overveje at drage ind i denne forbindelse.

Jeg skal f.eks. også sige, at med hensyn til kvaliteten af køretøjer kunne man som et forbillende pege på 1939-lovens § 7, stk. 2, hvor der står: »Udskrevne arbejdsvogne skal være underløbne fjedervogne med en bæreevne af cirka 1200 kilo og forsynet med agestol og agebræt eller to agebrætter. Med hver vogn skal endvidere følge et solidt tospændigt linesetøj med kobler, kørepisk, fodersæk og skruenøgle.« Se, dengang gik man detaljeret til værks og sikrede sig, at hvis krigen kom, så var der orden i sagerne. Når vi nu går i gang med det her, må vi også sikre os, dels at der ikke udskrives for mange køretøjer, og dels at de køretøjer, som det måtte blive nødvendigt at udskrive i denne meget hypotetiske situation, virkelig er i stand til at fungere på en for samfundet tilfredsstillende måde.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg må nærmest forstå af hr. Pelle Voigts skæmtsomme fremstilling af, hvordan historien har udviklet sig, at hr. Pelle Voigt knap nok – hvis man skal tage hans ord for pålydende, men jeg anede et smil om hans mund i forbindelse med fremføringen her – er så overbevist om denne afbureaukratisering, som vi i virkeligheden her lægger frem.

Sagen er ganske kort, at vi ser væk fra den slags inspektionsbehov og vurderingsbehov for den store masses vedkommende i håb om, at vi måske kommer til at udskrive en procent eller to for mange, som vi så kan tillade os at se væk fra, hvis det er sådan, at de ikke opfylder de behov, som vi har. Det er en ny tankegang i forhold til tidligere, men en tankegang som vi alle burde glæde os over.

Jeg skal sige til hr. Ole Vig Jensen, som rejste spørgsmålet om, hvorvidt man i forbindelse